RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 102.450 van 9 januari 2002
in de zaak A. 82.845/XIV-3405.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. DE GROOT,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 9 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 11 januari 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Georgische nationaliteit, komt op 11 augustus 1994 in het Rijk aan en vraagt op 16 augustus 1994 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 17 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 3 november 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 7 mei 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. Op 11 januari 1999 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

> "Overwegende dat appellant stelt dat hij afkomstig is uit Tbilisi, Georgië; dat hij zijn dienstplicht vervulde van 2 februari 1991 tot 29 mei 1992; dat hij in september 1993 bijtekende en in de veiligheidseenheid van het leger werd ondergebracht; dat hij ingezet werd voor sabotageacties in Abchazië en Ossetië; dat hij onder meer in Zuid-Ossetië de Russische vredesmacht in diskrediet moest brengen; dat hij vernam dat hierbij doden gevallen waren en omwille van gewetensproblemen uit het leger wenste te stappen; dat hij hierdoor in opspraak raakte en zijn vroegere bindingen met Gamsachoerdia opnieuw tegen hem gehouden werden; dat hij wel het leger mocht verlaten doch dat hij anderzijds meermaals bleef benaderd worden om toch een andere functie in het leger te vervullen; dat hij dit eveneens weigerde en hierdoor bedreigd en geslagen werd; dat appellant vreesde voor zijn leven en zijn land uitvluchtte; dat hij op 16 augustus 1994 in België asiel aanvroeg;
> Overwegende dat appellant stelt dat zijn moeilijkheden bij het verlaten van het leger in 1994 deels het gevolg waren van zijn vroegere bindingen met Gamsachoerdia; dat hij ter zitting herhaalt dat hij tijdens zijn legerdienst tot de presidentiële paleiswacht van

Gamsachoerdia behoorde; dat hij echter ter zitting niet kon toelichten waarom hij tijdens zijn verhoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niets gemeld had over de zware strijd die geleverd werd aan het presidentieel paleis op het ogenblik dat hij er op wacht zou gestaan hebben; dat het niet aannemelijk is dat appellant deze zware-artilleriegevechten vergeet te melden daar een deel van de gebouwen werd geraakt en de nabijgelegen gebouwen van de staatsveiligheid in brand stonden waarbij de vlammen tot ver buiten de stad te zien waren; dat velen het leven lieten tijdens deze strijd; dat hij toen weliswaar zijn legerdienst deed doch niet bij de paleiswacht;
dat appellant anderzijds ter zitting zijn eerdere verklaringen tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 3 februari 1995 niet bevestigt; dat hij toen stelde dat hij tijdens zijn legerdienst bij het luchtverkeer werkte; dat deze laatste verklaring echter wel aannemelijk is aangezien appellant op 30 juli 1990 het certificaat behaalde van radio-telegraaf;
Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ter zitting toelichting vroeg over appellants positie in het Georgische leger na de val van Gamsachoerdia, een periode van interne afrekening en omwenteling in de toebedelingen van de taken; dat uit appellants verklaringen en uit zijn militair boekje blijkt dat hij na het vertrek van Gamsachoerdia in het reguliere leger bleef;
Overwegende dat, niettegenstaande appellants tegenstrijdige verklaringen in verband met zijn activiteiten in de periode na zijn legerdienst, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen meent dat kan besloten worden dat hij als verkeersleider werk zocht in de privé-luchtvaart doch dit mislukte; dat hij geen werk vond en wat handel dreef; dat hij zich ondertussen verder specialiseerde via het schriftelijk onderwijs of afstandsonderwijs; dat hij dit bewijst aan de hand van een neergelegd studiegetuigschrift; dat appellant dit studiebewijs op 30 december 1994 op zijn aanvraag kon bekomen, dus na zijn komst naar België; dat appellant volgens zijn diploma de graad behaalde van technisch ingenieur electro-communicatie;
dat appellant bij gebrek aan werk en via zijn vrienden op 2 september 1993 bijtekende voor het leger voor een periode van drie jaar; dat hij tewerkgesteld was in het leger en in een kazerne op 20 km van Tbilisi verbleef; dat hij ter zitting herhaalt dat hij bij de staatsveiligheid werd ingedeeld, gevechtstechnieken werd aangeleerd en psychologie volgde; dat hij begin 1994 in Tbilisi verschillende opdrachten moest uitvoeren; dat hij verdachten moest aanhouden uit de politieke wereld en het zakenmilieu;
Overwegende dat appellant stelt dat hij in december 1993 met zijn commando naar Abchazië gestuurd werd om de posities en de militaire plannen van de vijand op te tekenen; dat hij ook gedurende drie weken moest meevechten te Suchumi; dat appellant niet kan verklaren waarom hij ging vechten in Suchumi na het staken van de strijd en na de wapenstilstand; dat zijn verklaringen in verband met Abchazië niet eenduidig zijn, tegenstrijdig met de feitelijke ontwikkeling van de gevoerde oorlog en aldus niet geloofwaardig;
Overwegende dat appellant herhaalt dat hij uiteindelijk omwille van een opdracht in Zuid-Ossetië de militaire veiligheidsdienst verliet; dat appellant ter zitting ontkent dat hij bij Kitovani ingedeeld werd en ook niet voor hem ging strijden; dat uit publieke documenten blijkt dat de operatie in Zuid-Ossetië autonoom gevoerd werd door Kitovani en zijn nationale garde tegen de politieke lijn in van toenmalige president Shevardnadze; dat appellant ontkent hierbij betrokken te zijn doch dit niet kan toelichten en hierdoor zijn aanwezigheid in Zuid-Ossetië niet verklaart;
dat uit het administratief dossier (zie verhoor CGVS van 3/2/1995) blijkt dat appellant eerst stelde dat hij informatie moest stelen van ‘de Russen en elektrische pompen moest doen springen; dat appellant later zijn versie wijzigde en ook ter zitting herhaalt dat hij met zijn detachement, gekleed in Russische uniformen, de opdracht hadden een Ossetisch dorpje binnen te trekken; dat hij de leiding had over dit commando en de wacht moest houden bij de waterinstallatie; dat hij enkele dagen later vernam dat er verschillende dorpsbewoners gestorven waren ten gevolgen van vergiftiging;
dat zijn verklaringen ter zitting in verband met zijn opdracht bijzonder summier en vaag blijven; dat appellant beweert de leiding te hebben van het commando doch hij niets afwist van het doel van de zending die hij moest leiden, met name de vergiftiging van de waterbron; dat appellant tevens ter zitting herhaalt dat hij enkele dagen na zijn terugkeer naar het hoofdkwartier vernam dat verschillende mensen uit het dorp ten

gevolge van vergiftiging gestorven waren; dat hij dit uit de pers vernam (zie ook verhoor 6/5/1997);
dat appellant ter zitting niet kan verklaren waarom hij als hoofd van een zending niet het doel en de gevolgen van zijn opgelegde opdracht kende en besprak met zijn oversten; dat sabotage opdrachten slechts in coördinatie en overleg kunnen slagen; dat appellant in redelijkheid niet aannemelijk maakte dat hij hierbij de leiding had of betrokken was;
Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat appellant bijgetekend had voor drie jaar (zie verhoor CGVS van 3/2/1995); dat appellant ter zitting stelt dat hij zijn contract met het leger vroegtijdig beëindigde; dat dit aanvaard was en hij zijn dienst mocht verlaten; dat uit publieke documenten blijkt dat na het uiteenvallen van de Sovjetunie, ontslag uit het leger een veelvuldig en aanhoudend probleem is; dat appellant evenwel toevoegt dat hij opnieuw opgeroepen werd en een andere baan aangeboden kreeg die hij om morele redenen niet kon aanvaarden;
dat hij nader toelicht dat zijn contract de mogelijkheid voorzag in de vroegtijdige beëindiging van zijn opdracht omwille van 'een geldige reden' ; dat onder meer medische en psychische redenen hierin voorzien waren; dat hij daarom door een psycholoog ondervraagd werd; dat appellant niet aannemelijk maakt dat de normale gangbare procedure voor het beëindigen van zijn contract niet gevolgd werd; dat uit zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat appellant bij een psycholoog in therapie was en hij niet op een discriminerende wijze behandeld werd;
dat noch uit het administratief dossier, noch uit de neergelegde documenten, noch uit zijn verklaringen ter zitting kan afgeleid worden dat appellant vervolgd werd in de zin van het Vluchtelingenverdrag;
Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat artikel 57/16 van voormelde wet van 15 december 1980 werd geschonden, doordat de bestreden beslissing enkel ter kennis werd gebracht van zijn raadsman en hij nooit een afschrift ervan heeft ontvangen, terwijl de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ter kennis moeten worden gebracht aan de gekozen woonplaats van betrokkene en dit bij een ter post aangetekende brief of per bode tegen ontvangstbewijs;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een eventuele onregelmatige kennisgeving niet de regelmatigheid van de beslissing vermag in het gedrang te brengen;

2.1.3. Overwegende dat, zoals de verwerende partij volkomen terecht antwoordt, een onregelmatige kennisgeving de geldigheid van een beslissing niet aantast; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker aanvoert dat artikel 149 van de gecoördineerde grondwet, artikel 57/22 van voormelde wet van

15 december 1980 en het algemeen beginsel in verband met de motiveringsplicht werden geschonden, doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld "dat zijn verklaringen in verband met Abchazië tegenstrijdig zijn met de feitelijke ontwikkeling van de gevoerde oorlog", "dat uit publieke documenten blijkt dat de operaties in Zuid-Ossetië autonoom gevoerd werd door KITOVANI" en "dat uit publieke documenten blijkt dat na het uiteenvallen van de Sovjetunie ontslag uit het leger een veelvuldig en aanhoudend probleem is", terwijl de vreemdeling perfect op de hoogte moet zijn van de redenen van de beslissing; dat verzoeker nader toelicht dat de begrippen "feitelijke ontwikkeling van de gevoerde oorlog" en "publieke documenten" ten onrechte niet door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen worden geconcretiseerd, dat deze precies had moeten aanduiden op welk punt zijn verklaringen in strijd waren met de feitelijke ontwikkeling van de oorlog en wat deze feitelijke ontwikkeling in concreto dan wel inhoudt, dat ze bovendien minstens had moeten aanduiden om welke "publieke documenten" het gaat;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om te besluiten dat in onderhavig geval geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat hij zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen;

2.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft in welk opzicht de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zijn met de feitelijke ontwikkeling van de oorlog in Abchazië, namelijk waar ze erop wijst dat verzoeker naar eigen zeggen in SUCHUMI moest meevechten terwijl toen aldaar de strijd al was gestaakt en er een wapenstilstand was ingetreden; dat, wat algemeen bekende en vaststaande feiten betreft, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet verplicht is haar bronnen te vermelden; dat in verband met de manschappen betrokken bij de operatie in Zuid-Ossetië en de aanhoudende ontslagen in het leger na het uiteenvallen van de Sovjetunie ze zich er dan ook toe kon beperken te verwijzen naar publieke documenten, zonder nader aan te geven uit welke publicaties ze de betreffende informatie heeft gehaald; dat verzoeker trouwens niet beweert dat op verkeerde inlichtingen werd gesteund; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in het derde middel verzoeker betoogt dat artikel 6 van het E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn werden geschonden, doordat pas na vier jaar en vijf maanden een definitieve negatieve beslissing wordt genomen, terwijl zijn zaak binnen een redelijke termijn had moeten zijn behandeld;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het tijdsverloop niet kennelijk onredelijk is, in acht genomen de buiten verwachting grote toevlucht van asielzoekers in de betrokken periode en de verplichting om iedere aanvraag individueel te onderzoeken, dat verzoeker door dit tijdsverloop geen nadeel heeft geleden;

2.3.3. Overwegende dat artikel 6 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is, daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen noch over de gegrondheid van een strafvervolging; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er enkel mee belast is na te gaan of een vreemdeling beantwoordt aan de definitie van vluchteling, zoals bepaald in het Verdrag van Genève (zie artikel 48 van de wet van 15 december 1980); dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat het derde middel moet worden verworpen;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 8 van het E.V.R.M., doordat hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd, terwijl hij een relatie heeft met mevrouw F. G., een in België verblijvende persoon;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat hij van zijn vriendin wordt gescheiden, wel dat hem het gesolliciteerde statuut van vluchteling wordt geweigerd;

2.4.3. Overwegende dat zoals bij de bespreking van het derde middel hiervoor uiteengezet, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er enkel mee belast is na te gaan of een vreemdeling beantwoordt aan de definitie van vluchteling, zoals bepaald in artikel 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève; dat ze een vreemdeling niet als vluchteling vermag te erkennen omdat hij samenwoont of een relatie heeft met een alhier gevestigde persoon; dat het vierde middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**